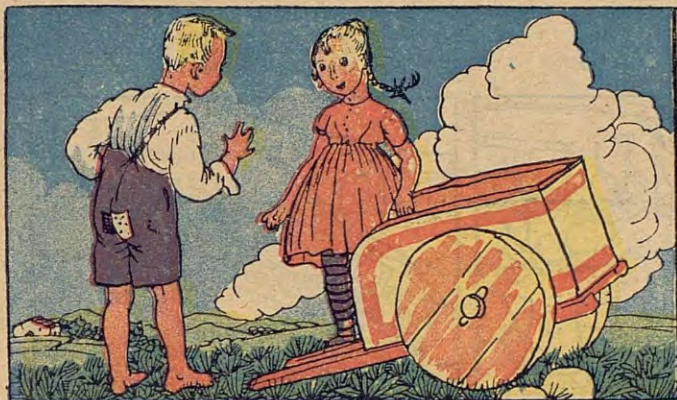

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

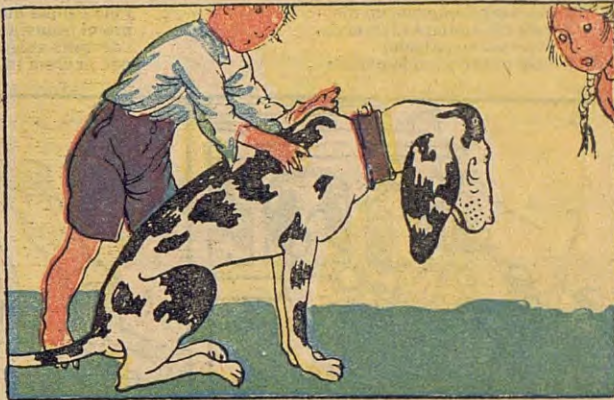
Mai per mai et fiaràs d'un motor amb massa nas

per LOLA ANGLADA

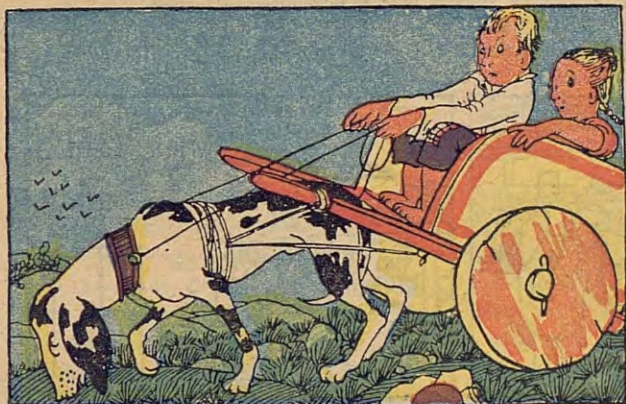
— De què et serveix el carro si no camina so!l

— Podriem fè una cosa que t'agradarà molt

— Tu ves a buscar cordes que jo tinc aquest gos

i podriem lligar-lo als pals del carretó

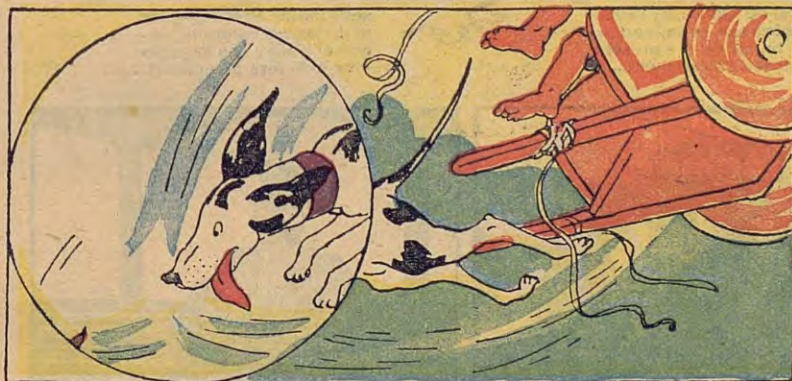
— Veus com va bé la cosa? veus quin galant motor?

Ara ja anvm en cotxe com si fossim senyors!

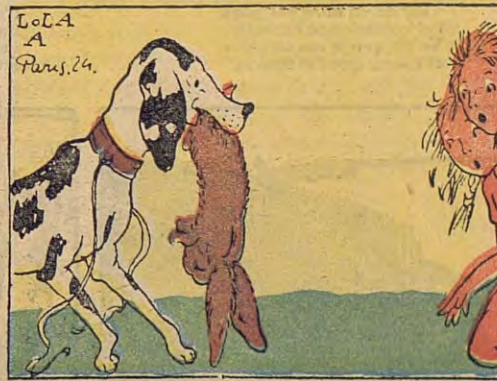
Xelín que et tornes ximple? Xelín que et tornes boig?

No veus que tant depressa anirem de corcoll?

Han tingut poca trassa en portà el carro al bosc:

Si el Xelín flaira un rastre ja no té aturador!

La caiguda ha estat bona l'ensurt ha sigut gros

perè podran menjar-se un conill amb arroç

El tramvia

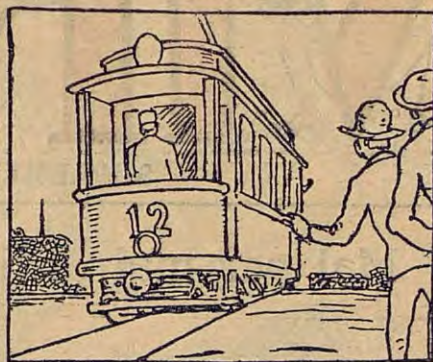
per SERRA MASSANA

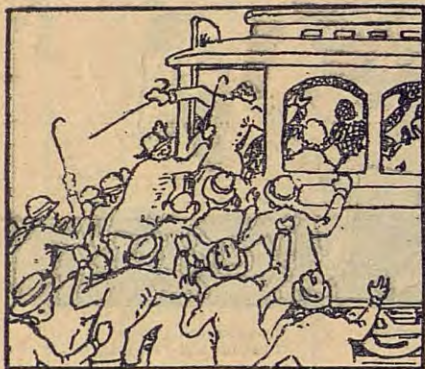
Per anar depressa, un dia
vaig di: Agafaré el tramvia,
l (persona confiada)
vaig posar-me a la parada

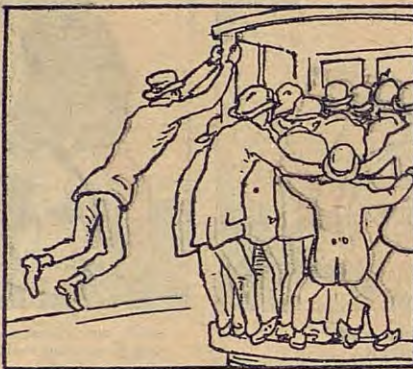
Feia estona que esperava
prò el tramvia no passava,
i després vaig observar
que ja àrem trenta a esperar

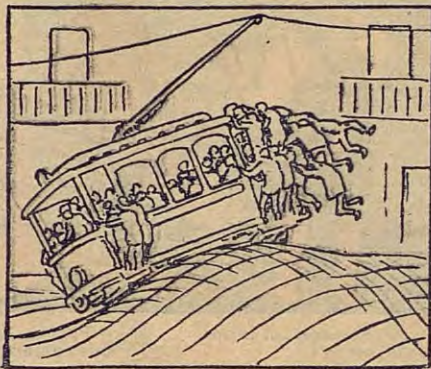
A les tres hores en pur t,
tot just va passar-ne un.
Prò era un dotze el ta fra nvia
i a mi aquell no em convenia

Quasi no em tenia dret
quan per fi passà un disset,
prò, senyors! en pocs moments
van pujar-hi quatre-cents

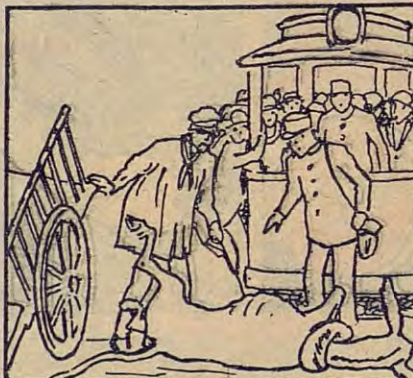
El tramvia ja arrencava
i jo, veient que em quedava,
vaig fé un bot desesperat
i vaig quedar-m'hi agafat

Si m'aclucava un instant
creia anar en tobogan
i de pò en aquell moment
hauria fet testament

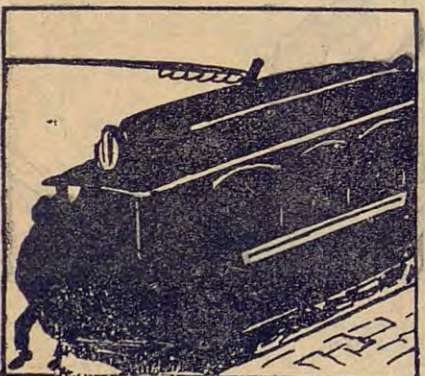
Vaig dà un duro per pagà
i el cobrador se'l queda.
Va dir que ja em tornaria
el canvi, quan el tindria

No cal dir que a mig camí
un pobre ase es va morí
i ens tingué de cc s present
fins al seu enterrament...

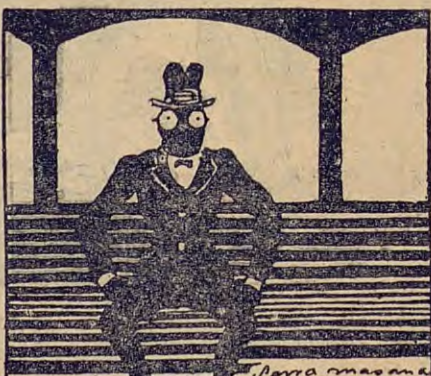
sens parlar de les topades
ni de les ma'es passades
que el trolley ens va jugar
(que això fora no acabar)...

De sobte, el llum s'ha apagat
i tothom diu: — Què ha passat?
contestant el conductó:
— Cal Res! Una interrupció.

— Hi l aurà corrent aviat?
— Dues hores i arreglat!
Prò la gent, impacientada,
comença la desbandada

Per fi tot sol vaig quedar
decidit a no baixar.
I aquí em tenen esperant
per veure si engegaran

La raó

Dibuixos de CORNET

per CLOVIS EIMERIC

En Rovirola feia dues hores que voltava per l'estació de França, amb l'esperança de trobar un amic que li deixés cinc pessetes... Els amics que se'n van, i sobretot a l'estiu, solen anar llargs de diner. Demés, amb l'alegria del viatge, són pròdigs, i després s'obliden fàcilment del deute.

Per fi, va veure al senyor Feixines:

— Home! En ve com l'anell al dit! Vol fer el favor de deixar-me cinc pessetes, perquè tinc que anar a Arenys i m'he deixat el portamonedes a casa?

— I què hi ha d'anar a fer a Arenys?

En Rovirola vacil·là:

— Veure un amic...

que em deixi altres cinc pessetes per tornar.

— Ho sento, però pot estalviar-se el viatge... Jo duc el diner just i fins tinc el bitllet pres, però no anant a Arenys, a vostè no li manca res...

La contestació no era satisfactòria, però era raonable.

En Rovirola va mossegar-se els llavis i va esperar que sortís un altre amic. La perfídia mata la caça.

Dissortadament, l'altre amic, duia bitllet de favor, i pessetes, zero.

De totes maneres, en Rovirola, en un descuit, va passar a l'«andén» i va pujar d'amagat a un cotxe: el primer de la cua.

Va arrencar el tren, i en passar sota el pont del Parc, entrà el revisador.

— Senyor: el bitllet?

En Rovirola, ingenuament, va confessar:

— No el duc, ni tinc diners. Faci amb mi el que vulgui.

El revisador era un bon home, potser viu de geni, però bon cor. Deixà que el comboi arribés a Badalona, i allí, pagant una puntada de peu als darreres d'en Rovirola, l'etzivà fora del vagó.

Prop de Masnou, va pujar el revisador al segon vagó, i allí hi trobà novament a en Rovirola, arrupit a un recó de seient.

— Vostè per aquí?

I en ésser a Masnou, puntada de peu al lloc d'abans i a fora!

Va seguir el tren. El revisador pujà al tercer vagó; en el fons, fet un farcell, en Rovirola.

El revisador ja perdia la paciència. En arribar a Ocatà,

nova puntada de peu, més forta que les altres i a l'«andén»!

A Premià de Mar, altre cop en Rovirola en un vagó. El revisador, ja fora de si, l'interpel·là, airat:

— Fins on hem de seguir així, mestre?

— Fins on resisteixin els meus darreres, senyor revisador! Jo sóc així! — I el senyor Rovirola anava ja a tombar-se d'espatlles, resignat al cop.

Intervingué un passatger que semblà reconèixer a en Rovirola.

— Digueu on aneu, que jo pagaré el bitllet...

— Ai, Déu-lo-guard, senyor Canalies! Vostè és un home de bé... Vaig a Arenys...

— Jo no sóc més que un home raonable... Vostè ha de pagar el bitllet; és de raó. Però vostè no té diners i necessita que algú li pagui. Es de raó. Jo en tinc i pago. Tot està posat en raó.

I el senyor Canalies, va pagar.

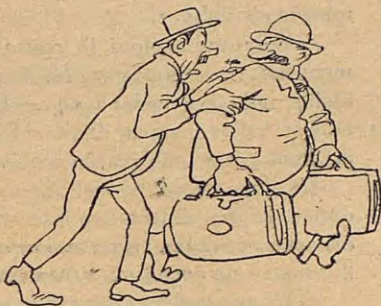
Però en Rovirola va pensar en treure'n profit d'aquella coneixença generosa:

— Senyor Canalies, acabi el favor: deixim cinquanta pessetes... que ja les hi tornaré.

— No diré que no, però m'ha de contestar la veritat sobre aquesta pregunta: les hi donaré o no les hi donaré?

— La veritat! em sembla que no me les donarà!

— Estúpid! Per càstic, ara no tindrà res. Jo sóc un home amic de la raó. Perquè si vostè ha dit veritat, no les hi donaré, i si no ha dit veritat, tampoc, perquè vostè ha mancat a la veritat promesa.

— De veres? Doncs, bé, em aescdic. Vostè em donarà les cinquanta pessetes. Ara, si jo dic veritat, com que compleixo la condició imposada, cobraré; i si no he dit la veritat, com que no haurà estat cert que vostè em volgués donar les cinquanta pessetes, hauré encertat i me les tindrà que donar.

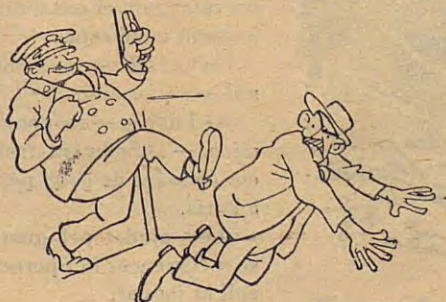
— Ha parlat com un llibre, però jo sóc esclau de la raó. Vostè és tan llest com jo, però hi ha una cosa que ens diferencia, i és que jo, amb la meua llestesa, m'he fet ric, i vostè, amb la seva, no té un pa a la post. Ara bé: com que sempre s'ha vist que el que té diner té raó, i en aquest cas, jo tinc diner i vostè no, vostè no tindrà les cinquanta pessetes!

En Rovirola:

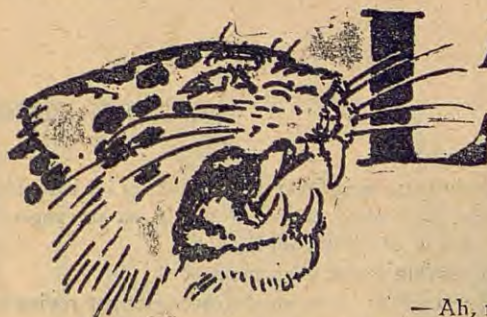
— Ben mirat, si jo estés en el seu lloc faria com vostè...

— Doncs, de què es queixa, sant cristià, si a la fi no té diners perquè no té raó?

I en Rovirola va arribar a Arenys de Mar, i va trobar l'amic, i el duro de tornada, però les cinquanta pessetes del senyor Canalies, encara les ha de veure!

CLOVIS EIMERIC

L A U

o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Ah, no és pas tot u, haver d'obrir-se pas a cops de coltell o deixar-se anar sense cap esforç sota aqueix túnel de fullatge! — exclamava La Condamine mig aclucant els ulls amb voluptuositat.

Godin, el pintor, amb la seva fal·lera de treure croquis de tot, no acabava de gaudir de les delícies del viatge. Adés veia un ocell de plomes rares; adés un simi que es gronxava al capdavant d'una branca; adés la pell brillant d'una boa que fugia o el cos feixuc del caiman lliscant dins l'aigua... i tot ho volia dibuixar alhora.

Lau havia de recordar tots els perills que els voltaven per no deixar-se vèncer per la influència enervant d'aquella atmòsfera. Aviat, nombroses roques eixint sobre la superfície

del riu complicaren remarcablement la navegació, obligant als expedicionaris a carregar a coll les canoes i a caminar amb aigua fins a arran de la cintura. Finalment arribaren al riu Paranà. Deixaren amagades les canoes en uns bardissars i empengueren a peu el camí de les catarates, a través d'una boscúria estranyament deserta.

El taciturn Monsieur Groult, que observava i anotava amb tenacitat totes les circumstàncies que s'adeien amb la seva especialitat de geògraf, va descloure els llavis.

— Aquest silenci i aquesta solitud són impressionants — va dir. — No he vist un sol ocell en el temps que fa que caminem per aquest bosc ombrívol.

Era cert. Ni cap ocell, ni cap insecte apareixia en aquella atmosfera estremida pel tro llunyà de les catarates. Semblava talment que havien entrat en una zona maleïda i inhabitable. Tots els expedicionaris, l'un darrera l'altre, experimentaren una estranya sensació d'angoixa,

com si aquell aire humit i aquella remor sense fi els oprimís el cor. Adhuc els dos goços que havien dut a les canoes, es diria que descobrien alguna cosa insòlita perquè anaven d'una banda a l'altra amb creixent agitació i de tant en tant s'aturaven, el cap alt, els narins palpitants.

— Deu ésser aquesta vibració interminable, aquest retronys constant el que enrareix la vida animal en aquesta selva — va dir La Condamine traciànt de cercar una explicació a la solitud que els voltava.

— Sigui quina sigui la causa, l'afecte resulta excessivament trist — va mormurar M. Biard, reflectint en el seu rostre afable una fina melanconia. — Els penitents podrien venir aquest indret a expiar llurs culpes, segurs de trobar-hi un ambient auster, malgrat la seva vegetació ufanosa.

Un dels goços va deturar-se de cop i volta, les orelles dretes, en una expectativa intensa. Lau i un dels mestiços que els acompanyaven varen adonar-s'en de seguida i obeint a llur instint de caçadors, varen empunyar llurs fusells.

— Es que podem tenir algunencontre desagradable? — va fer La Condamine abaixant la veu.

— Temo que sí — va respondre En Lau sense girar-se i amb els ulls fits en uns bardissars espessos. — El posat dels goços no enganya. Una fera s'apropa.

— Una fera? — va saltar M. Groult, despenjant el seu fusell de l'esquena, operació que tots els altres imitaren depressa.

— Psit! — va fer el mestiç que primer s'havia adonat del perill i que avançava cautelosament.

Des d'aquell instant, regnà en tota la colla un silenci absolut. Adhuc semblava que s'estiguessin de respirar. Els goços avançaven rastrejant, amb un desesperat bellugeig de cua. Una polsina humida queia a través dels fullatge.

Tot d'un plegat, els goços varen posar-se a glapir furiosament; la bardiga s'obrí i un jaguar va llançar-se sobre el que li era més aprop. D'una grapada el va atuir i talment com si no hi hagués ningú més a la seva vora va començar a devorar-lo... va començar només; tres bales varen foradar-li el crani gairebé alhora. Lau i dos mestiços havien tirat de dret; els altres havien fet una salva més o menys perillosa.

La Condamine, en un rampell que hauria estat d'infant si no hagués estat de savi, va corre esboggerradament vers la víctima, oblidat de tot perill.

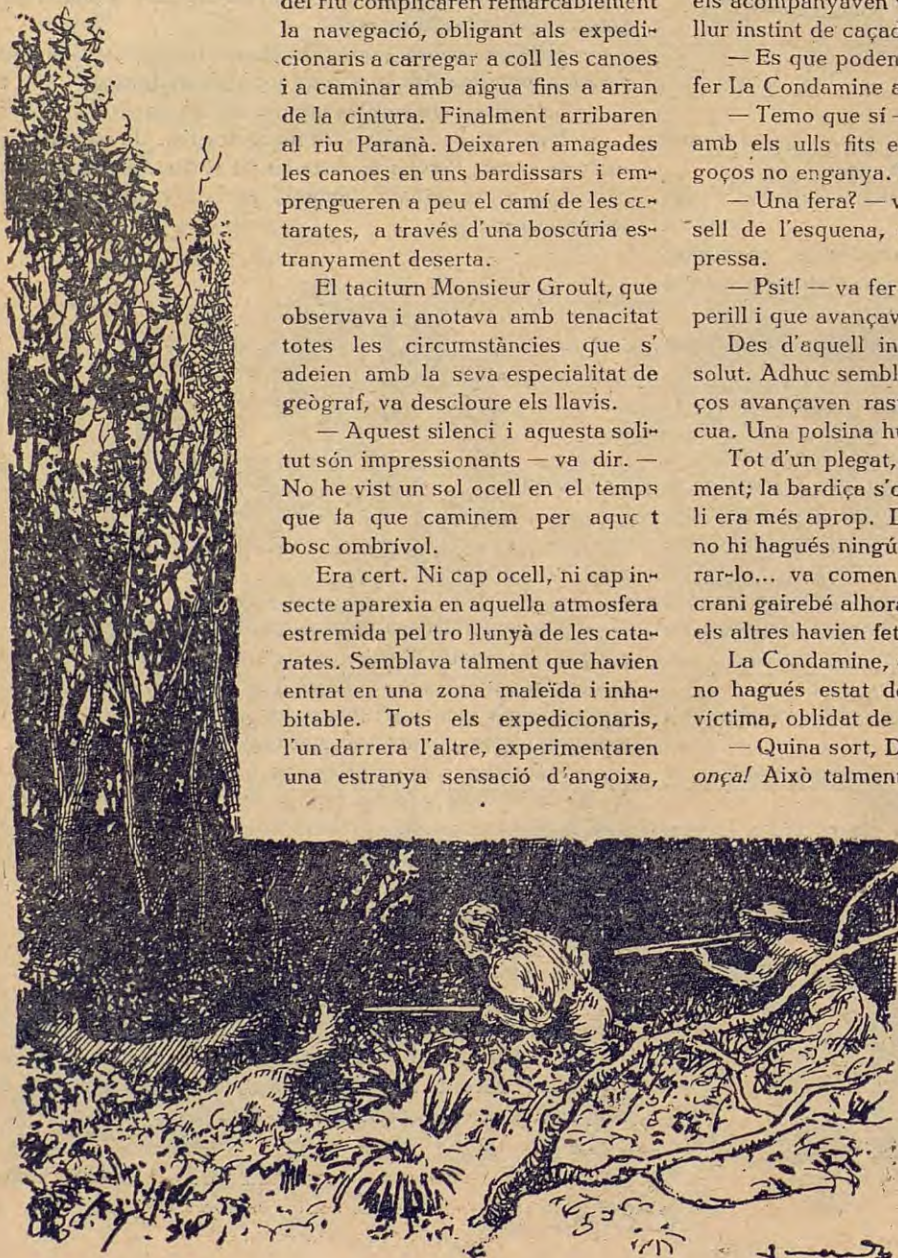
— Quina sort, Déu meu, quina sort! Un jaguar, un *felix onça*! Això talment és arribar i moldre — deia prenent el terrible

cap de la fera entre les dues mans com podia haver [près el cap d'una persona estimada. — Bigoti llarc, pell rogenca amb anelles negres, pèl curt i aplanat — anava recitant mentre resseguia el còs inert amb una delectació manifesta.

— Caldrà que ens emportem la pell, no? — va fer Lau.

— I doncs — respongué La Condamine. — Dificilment trobarem res que em faci tant de goig per emportar-me a París.

Lau, ajudat pel guia, va disposar-se a començar la operació de llevar la pell al jaguar.

— No, encara no! — exclamà M. Godin amb ímpetu. — Deixeu-me fer un croquis de l'escena.

— Per l'amor de Déu, estimat Godin — va fer M. Biard, — si ens aturem gaire estona se'ns farà fosc en aquest recó de món.

Va ésser debades. M. Godin era tossut, i en mig d'aquella pluja que venia de les catarates ja pròximes, va posar-se a dibuixar frenèticament. Però el paper va ésser de seguida amarat i els llàpiços, en lloc de lliscar-hi, feien un seguit de solcs que convertiren el croquis en una pasteta deplorable. Nerviós, el pintor Godin va tirar-lo a terra i va desar els llàpiços, enmig del somris imperceptiblement irònic dels seus companys.

Aleshores varen poder enllestir la pell del jaguar i continuar el seu camí vers les catarates de Canendiyú. La plugeta fina que feia una estona amarava llurs vestits, ara esdevenia un veritable xàfec. Els mestiços varen despullar-se i varen fer un parcellet amb la roba per tal de guardar-la de la mullena. La terra trepidava sota llurs peus i el tro de l'aigua estimbant-se no deixava sentir cap veu humana. L'arc de Sant Martí es multiplicava en aquella atmosfera aquosa travessada pel sol.

— Mireu! — s'exclamà Lau, però si el varen arribar a entendre no fou pas pel crit sinó pel senyal del seu braç estès.

La catarata apareixia aleshores en tota la seva grandiositat malgrat la pluja que se'n despenia. Era inimaginable. Tot el riu Paranà, que poc abans del saltant té una amplada de mitja llegua, entrava de sobte en una gorja de trenta toïsses, i es precipitava des d'una alçada de 52 peus, formant un prisma colossal que fendia la roca fins a qui sap quines fondàries.

Totes les grandeses que l'home ha creat, que petites els apareixien en aquell instant a aquell grapat d'homes immobilitzats per l'estupor! Catedrals, palaus, aqüeductes, col·lis-seus, què representaven al costat d'aquella magnificència aclaparadora, feta a mesura de gegants?

La Condamine i Briand havien d'aclucar els ulls de tant en tant per defensar-se d'una mena de vertigen que els produïa la contemplació d'aquella massa líquida caient sense treva.

Eren les tres de la tarda i calia recular depressa per passar la nit en un lloc menys humit i més assossegat. Amb recança separaren els nlls d'aquell espectacle, després d'haver-lo contemplat amb tota la intensitat que hom posa en l'esguard quan vol emportar-se un record inesborrable.

Marxaren tan lleugerament com pogueren per un terreny erichat de pedres esmolades per l'aigua, que els feien malbé els peus, després de tallar-los el calçat. Travessaren altra cop la selva on havien topat amb el jaguar i a entrada de fosc pogueren encendre foc en una clariana i geure sobre una terra passablement eixuta.

Un auxili oportú

L'endemà arribaren de nou a les vores del Guatemi, posaren les canoes i s'hi embarcaren per anar a recullir els companys que havien restat amb la impedimenta.

Navegaren cinc dies remuntant el corrent. El sisè dia, cap al tard, varen sentir distintament un espatec que els va des-, ensopir tot d'una.

— Què serà això? — va demanar La Condamine. — Som aprop del nostre campament, oi?

— Deuen caçar — va fer el pintor Godin. — El Dr. Semergues és un gran caçador que no haurà pas desaprofitat una ocasió com aquesta de donar lliure expansió a la seva dèria.

No els calgué seguir les suposicions perquè de seguida sonaren dos trets més i, al cap de pocs segons, va generalitzar-se el tiroteig i tothom va comprendre que els seus amics es defensaven d'un atac dels indis.

— Arrambem les canoes a la vora i desembarquem! — va fer Lau donant una ordre que ningú va desobeir.

Silenciosament varen desembarcar tots sobre la riba en que tenien instal·lat l'acampament.

— Ara, no us mogueu — va dir Lau amb veu continguda. — Amb les armes a punt espereu que torni d'una petita exploració.

— I perquè no la fem tots plegats l'exploració? — va fer Godin que era un tabalot, però no mancat de coratge.

— Perquè ens exposem a rebre els trets dels nostres companys mateixos o a trobarnos voltats d'indis sense com va ni com costa — va respondre Lau amb vivesa, i sense esperar la rèplica va lliscar ràpidament entre els arbres.

El tiroteig seguia, per bé que més espaiat. Segurament el Roig o algun dels mestiços havia aconseguit d'imposar la bona tàctica que consisteix a no disparar per descàrregues generals, sinó successivament, evitant que ni un segon els indis comprenguin que no hi ha cap arma a punt de fer foc.

Quan Lau va creure que només el separaven poques canes dels atacants va cuitar a enfil·lar-se a un copaiba altíssim, des del cim del qual va dominar gairebé tot el teatre de la lluita. La resplendor dels trets destacava en les ombres del capvespre, dibuixant amb netedat el cercle que formava la tropa assetjada. Els cavalls devien haver caigut en mans dels indis perquè no se'n veia cap. Per sort o per instint estratègic, el Roig i la seva colla s'havien fet forts al bell mig d'una vasta clariana, prou allunyats dels arbres que haurien estat un excel·lent parapet per als indis.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 141 — JAUME BEUNASSAR

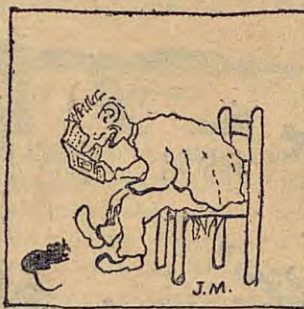
A mi m'agrada contar
i com que sempre jo pinto
alterno amb el treballar
l'Emigrant de Mossèn Cinto

N.º 142 — JOSEP PRATS

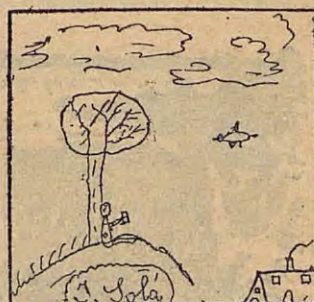
El que més m'agrada fer
sens dubte de jugar al futbol
però quan dispuo més
es quant arribo a fer gol.

N.º 143 — JOAN MAGRINYA

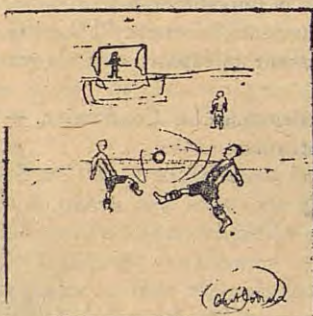
El meu deliri és la lectura
d'en PATUFET i en VIROLET
Per tps de riure, amb els dibuixos
d'en J. nceda i d'en Cornet

N.º 144 — ILDEFONS SOLA

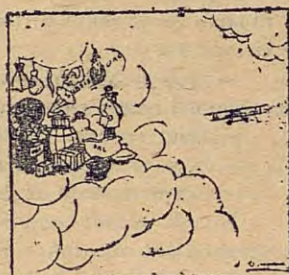
A mi molt m'agrada
el VIROLET llegir
un xic cada setmana
sen'at dessota un pi

N.º 145 — ANTONI CODINA

A mi m'agrada el futbol
i en el camp del Barcelona
hi passo molt bé l'estona
quan juguen amb l'Espanyol

N.º 146 — JOAN COROMINAS

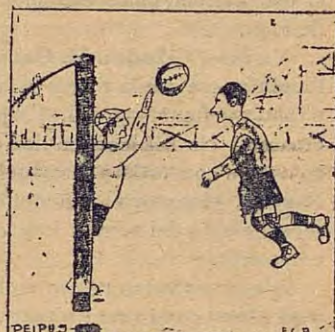
Mon desitg és el bon viure
i com que tot pujant va
per poder abastar els queviures
compraré un aeriplà.

N.º 147 — PERE ANYANYOS

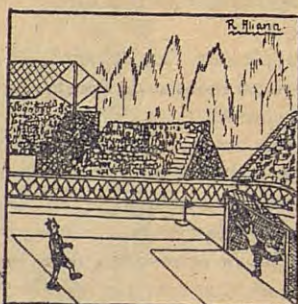
A mi m'agrada dinar
pels voltans de Barcelona
per poder així passar
més agradable l'estona.

N.º 148 — JOSEP COSTA

A mi m'agrada xutar
i així passo l'estona
jugant amb els meus companys
en el camp del Barcelona.

N.º 149 — RAMÓN ALIANA

M'agrada a mi el futbol
per poder passar l'estona
i veure si fa algun gol
el Futbol Club Barcelona.

N.º 150 — MARGARIDA MAJEM

No em vingueu amb nines
ni amb altres joguines;
Lo que trobo més distret
és llegir el VIROLET.

N.º 151 — PERE CARRERA

M'agrada el VIROLET
el compro cada setmana
i el llegeixo al costadet
de ma mare i ma germana

N.º 152 — MIQUEL BOIXÓ

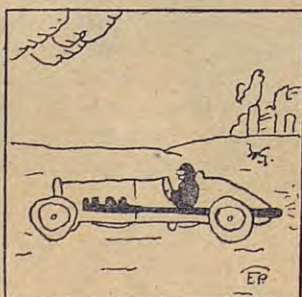
Com que vull ser dependent
vaig a llogar-me a Girona
en un bon establiment
de teixits de Barcelona

N.º 153 — DELFÍ RIBA

M'agrada estar en el bosc
assegut un bon ratet
i després quan se fa fosc
m'entorno molt satisfet.

N.º 154 — ERNEST PUJOL

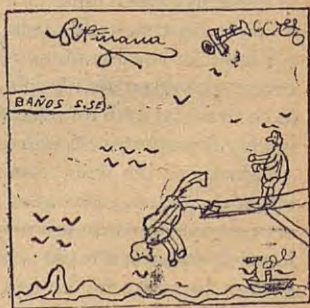
A mi m'agrada bastant
córrer els 110 si pot ser
tenint les mans al volant
del meu 50 H. P.

N.º 155 — JOAN TORRENTS

A mi m'agrada llegir
PATUFET i VIROLET
dessota d'un petit pi
tot fumant-hi un cigarret.

N.º 156 — RICARD PINYANA

A mi m'agraden els banys
mes aï! No hi puc anar
i em diuen cap-cigrany
perque, aï!... No sé nedar

Rodolins incomplets

La nina

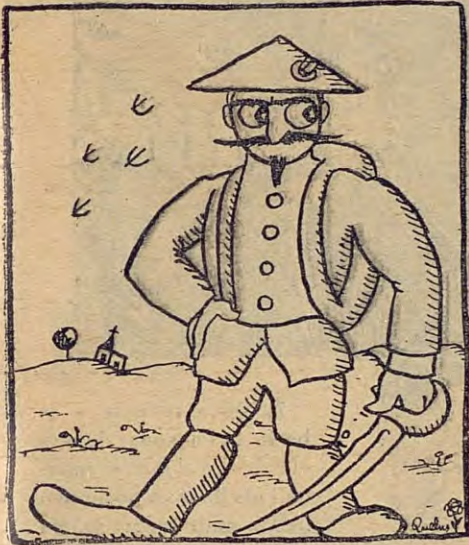

A la Mercè sa padrina

Hi passa molt bons ratets

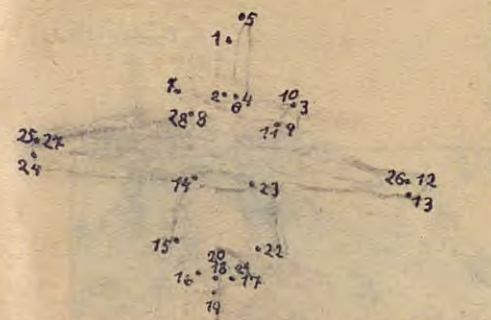
Fins que un jorn se li trenca

TRENCA CLOSQUES

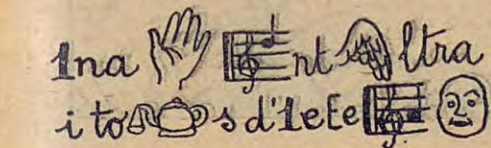
Aquest civil està cercant un minyó. Veiam si vosaltres el sabeu veure

ENTRETENIMENT

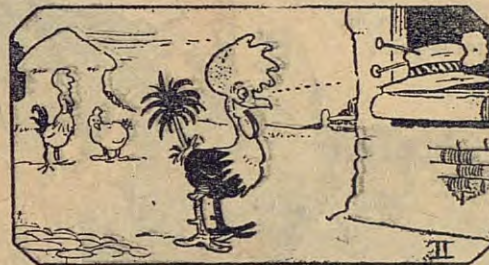

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que passi per sobre d'altres punts dues o tres vegades pel mateix lloc

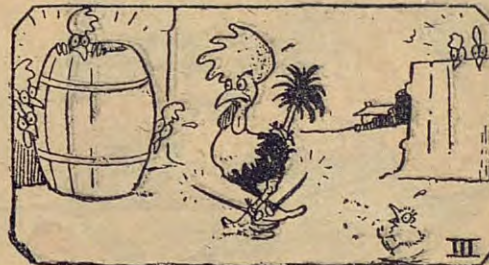
JEROGLIFIC

Perquè no busqui raons li han tallat els esperons

El pollastre s'enamora d'un gai capell de senyora

I ajudat de l'imperdible s'ha fet altre cop temible

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1 De la calò es vol lliurar i es tira de cap a mar. 2 Mentre nedà tant com pot me li surt un gran peixot. 3. I el peixot se li propassa i li menja una carbassa. Jeroglific: També mor el rei i el papa, com aquell que no té capa. Frase feta: Donar la cara.

Història muda del esportman decidit que trobant-se sense diners...

vengué la seva moto per comprar un bidó de benzina i acabar son viatge.

(De L'Ingeny)

El flabiol d'en Fesolet. - I

per MIRET

hi notà res de nou. — De segur que el captaire estàba de bon humor i s'ha volgut riure de mi — es digué. — Al capdavant, encara que tothom ballés al sonar ja el flabiol, què en treuria? — I no hi pensà més.

6. En anar a vila, volgué fer la prova en plena plaça. Ah, fillets! Allí haurieu vist ballar els vells i els joves, els coixos i els reumàtics... a tothom! Manoi, quina gatzara!

En Fesolet era un bon xicot a carta cabal, però, això sí, més pobret que una rata de les més pobres. Es guanyava la vida — si de passar gana se'n pot dir viure — pasturant un ramat de bous tot fent sonar el flabiol.

2. Feia una nit de mil dimonis: trons, llamps i pedregada. En Fesolet dormia ja feia un parell d'hores, quan va sentir tustar la seva porta. I encara que la por i la feblesa el tenien rendit, s'aixecà per obrir.

3. Era un captaire que demanava acolliment: venia xop de tant parar la pluja. En Fesolet que tenia un cor gran com una casa, el féu entrar tot seguit i li guarní un jaç on pogués descansar.

4. L'endemà al matí va despedir-se el captaire (que pel que es comprèn devia ésser un sant d'in-cògnit) tot agraït, i en marxar va dir a en Fesolet: En premi a la teva bona acollida, quan sonaràs el flabiol, tothom que el senti, ballarà. I partí.

5. Heu's aquí que quan en Fesolet quedà sol, mirà i remirà el flabiol i no

7. Quan retornà a la barraca, feu sonar de nou el flabiol, i el gos, el rabadà i els bous es posaren a ballar amb tanta gràcia com si en tota la vida no haguessin fet altra cosa. Amb una mica més, fins les plantes i els arbres haurien ballat!

(Continuarà)

